

Referat fra turen til Bagaciu 2023

Vel ankommet til Cluj fik vi vores første overraskelse. Ny asfalt, nå det er nok kun i Cluj, men nej hele vejen til Bagaciu var der ny asfalt, væk var alle de forbaskede huller, det var rigtigt dejligt, dog er rumænerne ikke blev bedre til at køre bil, de kører virkeligt som sindssyge og at man overlever turen er faktisk et under. Vi læste faktisk en artikel dernede, som jeg har fortalt før, kommer man langt med bestikkelse og Republikken Congo som har et konsulat i Rumænien, mangler åbenbart også penge og har lært noget af rumænerne, de er begyndt at sælge kørekort. For en eller anden sum får man så et kørekort som ser ud som om man har været i Congo og taget kørekort der, man går så til myndighederne og får kortet ombyttet til et rumænsk kørekort, uden på noget tidspunkt, at have taget en eneste køretime.

De er totalt gale oven i hovedet, selv i Bagaciu hvor der er masser af børn, kører de som idioter. Der er kommet rigtigt mange biler i Bagaciu, ikke små skramle biler, men Audi, Mercedes selv en Ferrari mødte vi. Det skal siges at det ikke er nye biler, men alligevel er det noget af en kontrast til hestevognene som stadig findes dernede.

Da vi ankom til Cluj var der stadig lidt dagslys tilbage, det var super dejligt at vi lige fik lov til at kigge lidt på landskabet.

Men vi så desværre også ting vi godt kunne være foruden. Når vi kører derned i bil kører vi gennem en Zigøjner landsby som er fyldt med kæmpe huse. Det er ikke et rart sted, og man skal under ingen omstændigheder stoppe og man skal heller ikke prøve at tage billeder. Disse huse er nu begyndt at skyde op i helt almindelige landsbyer, hvilket jeg ikke bryder mig om da pengene til disse huse jo er tjent ved at leje fattige børn og bruge dem som tiggere.

Det var ved at være sent og vi var godt sultne og når man kører på landevejen er der ikke lige så mange grillbarer, vi fandt dog en til sidst, den havde dog lige lukket, men de 2 søde piger syntes åbenbart at vi så frygteligt sultne ud, så de ville lave lidt mad til os, vi måtte bare spise ude på gaden. Hold da op, vi må have set meget sultne ud for vi fik hver serveret en Durum rulle der nok vejede tæt på 1 kilo.

Da vi nåede Tarnaveni fik vi den helt store overraskelse, et kæmpe supermarked var skudt op i byen, det er fantastisk at vi nu ikke mere behøver, at køre helt til Targu Mures.

Da vi nåede Bagaciu var alle gået i seng, men vi var mega nysgerrige og kørte lige en tur rundt i byen. Hold da op der er sket meget, mange store huse er skudt op, vi svor lidt over, at vi ikke kunne se så meget og måtte væbne os med tålmodighed til det blev morgen.

Vi fik da lige sat lidt gang i landsbyen der midt om natten. Hundene i Bagaciu er ikke vant til natteravne, så de startede en koncert uden lige, der varede det meste af natten, men heldigvis opdagede ingen, at det var vores skyld.

Næste morgen var vi tidligt oppe vi kunne ikke vente på at komme i gang, heldigvis kom Susi også tidligt, det var super skønt, at se hende igen og hun var rigtig glad for at se os.

Endelig kunne vi komme i gang med at udforske vores elskede landsby, og der var nok nyt at kigge på

Nyt lægehus/apotek

Den ny renoverede/byggede skole

Huset hvor storken boede er blevet renoveret

Masser af nye store huse, mange brugt som sommerhuse.

Og ja, det er vores plejehjem, vores lille butik er revet ned og vaskehuset er også væk. Men der er også sket noget andet, ALLE huse havde før i tiden et jern/træ plankeværk, de er begyndt at forsvinde og nu kan man pludselig kigge ind i folks haver.

Der er faktisk også kommet fortov i hele byen, det ligner noget en nybegynder har lagt, og ingen bruger dem, men måske en dag.

Måske der er nogen der kan kende dette hus, det var engang en del af hotellet, det skal til at have et nyt liv, der skal nemlig være et PLEJEHJEM. Det er så fantastisk og jeg håber at de kommer i mål med det. Lige nu bor der 1 mand der med sine to undulater.

Det er ejeren af hotellet der er ved at føre projektet ud i livet, faktisk er han også begyndt at lave madudbringning til de gamle, fuldstændig som vi har det her hjemme. De er dog ikke helt tilfredse med maden, men det er et kanon godt initiativ. Vi var oppe på hotellet og spise pizza en aften, og der var absolut intet at klage over.

*Som I kan se ligner det meget godt sig selv.
Nok om landsbyen lad os komme på besøg hos nogle af de ældre:*

Martin

Martin var ikke hjemme da vi kom forbi, og straks bliver der panik, tænk hvis vi ikke kommer igen, men bare rolig, vi lader ingen i stikken.

Vi møder Martin i hans søsters hus, som han passer, det er et fint hus og 1000 gange bedre end hans eget, vi tigger ham om at flytte ned i hendes hus, men han kan ikke lide at være der.

Han har det skidt, han græder meget, han kan næsten ikke cykle mere, fordi han ikke kan få luft, og det er ikke godt når man som ham bor oppe på en ret stejl bakke.

Han er også ked af det, for han savner hans børn og endnu mere sin mor og far. Vi holder i hånden og trøster så godt vi kan, han får noget tøj som Karsten har taget med til ham og han bliver rigtig glad, for den fine donation som hans sponsorer har givet os med.

Han er en sød fyr, men livet er ikke nemt for ham.

Ludovica

Vi er godt nok bange for at Ludovica skal falde om med et hjertetilfælde da hun ser os, hun var sikker på at hun aldrig ville se os igen.

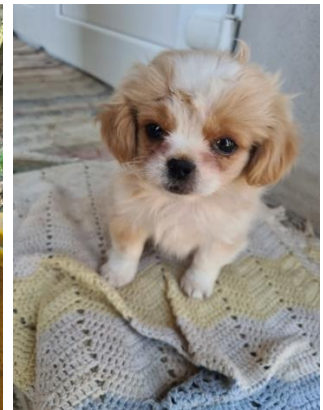
At møde Ludovica gjorde ondt, hun ser ikke godt ud, hun er blevet enormt tynd.

Hun har ingen appetit og har kvalme. Vi beslutter at vi må prøve et eller andet, så vi kører ud og køber diverse protein drikke og barer. Hun er heldigvis dejlig nem at arbejde med og er helt med på ideen. Jeg er desværre ikke sikker på at det er nok, jeg tror desværre, at hun er alvorligt syg.

Valeria

Valeria er desværre meget trist, som så mange andre ældre i Rumænien, kommer de meget nemt til at føle sig som en byrde når de ikke kan arbejde mere. De sidder nærmest og slår sig selv oven i hovedet med deres indbildte byrde. De glemmer lidt, at de engang var dem der knoklede en vis legemsdel ud af bukserne for at give deres børn alt, uanset hvor meget man prøver at fortælle dem, at lidt hjælp er bedre end ingen hjælp, så vil de ikke forstå det, dette giver dem desværre en meget ulykkelig alderdom.

Det eneste der får hende til at live lidt op er alle hendes dyr som hun gerne viser frem.

Vi kan ikke gøre så meget for hende, andet at hjælpe med nogle penge.

Otelia

Vi besøgte Otilias hus, hendes datter og svigersøn er flyttet ind i huset. Og stik imod hvad de har lovet, men hvad vi havde forventet af dem, var Otilias plejesøn væk, han er blevet anlagt på en eller anden institution, men fortalte de, han havde det virkelig godt der hvor han nu boede, han var meget glad, og de besøgte ham rigtigt tit.

Jeg har aldrig rigtigt haft fidus til datteren, jeg tror måske ikke helt på det hun fortalte, men jeg bliver nødt til at håbe at hun ikke lyver for os. De fortalte at Otilia havde fået en hjerneblødning, som hun overlevede, men hun lå lammet og uden sprog i 6 måneder, før hun endelig fik fred.

Petru

Vi besøgte naturligvis også Petrus familie, men uha det var et svært hus at gå ind i, hele tiden tænkte man, nu kommer ham gående, men nej ingen Petru.

Jeg var rigtig bange for om familien kunne finde ud af det nu da deres "leder" var borte. Men heldigvis virkede det som om der var styr på det hele, sønnen fortalte om hans syg dom, som jo er det samme som Petrus, heldigvis tyder det lige pt. på at han ikke er lige så hårdt ramt som sin far, dermed ikke sagt, at han har det nemt.

Nogle af børnebørne kom forbi og sagde hej, det var dejligt at se dem og vi fik serveret en super skøn kage 😊

Vi besøgte Petru og alle dem vi har mistet på kirkegården. Næsten uanset hvor fattig man er, er ens sidste hvilested overdådigt.

Jeg har altid ment at om nogen skulle Petru være Zigøjner kongen over alle Zigøjner, for så vill deres liv se anderledes ud.

Derfor forventede vi også at se et gravsted der var overdådigt, men lige så ydmyg som han var i livet, er han også i graven, et simpelt trækors med hans navn skrevet med en tusch.

Elza

Elza er jo gået bort, men hendes mand Dumitru er her endnu. Han er ikke helt nem at danse med, han savner Elza rigtigt meget, han var lige kommet hjem fra hospitalet, hvor han for 3. gang var blevet opereret for prostakræft.

Så ja han har det ikke nemt, men han bor nu alene i huset, sønnen og svigerdatteren er flyttet, og han vil ikke høre på fornuft og ikke tage imod hjælp kun når tingene er løbet helt af sporet.

Vi besøgte hans datter og svigersøn, de har et mega fedt hus. De fortalte at Elza og Dumitru havde boet hos dem, mens Elza var døende og at hun døde mens de boede der. Dumitru har fået tilbudt at blive boende der, men nej han har sit eget hus. De spurgte om vi ville se de 2 gamles del af huset, hvilket vi naturligvis sagde ja tak til. Undskyld mit spanske, men hold da helt kæft hvor var det flot, der var rent, der var varmt og der var mad i køleskabet.

Jeg blev så overrasket over hvor fint der var, og kom til at sige meget højt, det her er himmelen, de gloede lidt åndsvaget på mig, men smilet kom frem, da det gik op for dem at jeg virkelig mente det.

At Dumitru ikke flytter op til dem, kan jeg ved gud i himmelen ikke forstå, hvorfor blive i det gamle hus alene, når hele familien står med åben dør og åbne arme, han er ikke den første stædige kamel vi har mødt i Bagaciu, men han er en af de stædigste.

Jeg håber at han snart bliver klogere, men jeg tvivler.

Som I kan se så er Elzas gravsted overdådigt, et gravsted der har været klart i mange år, og hvor Dumitrus navn og billede allerede er kommet på.

Timi

Timi er en historie helt for sig. Hun så forfærdelig ud, en kæmp mave og et hævet ansigt, der var ingen tvivl hun havde vand i kroppen. Hun fortalte at hun havde været på hospitalet, hvor de havde tappet 12 liter vand, men nu var den gal igen. Hendes sukkersyge er ude af kontrol, hendes hjerte er på overarbejde og hendes nyrer er også dårlige, og lungerne er også fulde af vand, dette medfører at hun ikke kan trække vejret ordenligt.

Huset er mega rodet og møg beskidt, der lugter forfærdeligt og tung cigaretrøg står i rummet. Der er 2 senge i huset, i den ene sover Timi og i den anden hendes barnebarn og hans mor, som er psysisk syg og ikke forlader sengen. Værst af alt er det, at hun konstant ligger i sengen og ryger. Jeg er ryger, men det vi oplevede var idioti, jeg kunne ikke styre mig, gave datteren en mega skideballe og bad hende lette "Pedersen" og gå udenfor og ryge, huset er en mega brændfælde og hendes mor er ved, at dø fordi hun ikke kan få luft.

Bagsiden af huset er jo styrtet sammen, og ALLE væggene slår revner, det er kun et spørgsmål om tid inden huset styrter sammen, man må bare håbe at det er en dag de ikke er i huset.

Jeg ved godt at det kan lyde brutalt når jeg skælder ud i et hus, hvor tingenes tilstand er så dårlige. Vi har gennem årene mødt mange mennesker der tager ansvar for deres liv, uanset hvor dårlige deres vilkår er, men i Timis hus sker det ikke, de tager ikke initiativ til noget som helst.

Vi gik til borgmesteren og bad om hjælp, han er rar og lover en masse, men er totalt urealistisk, hans bedste bud var at de kunne leje det gamle posthus af kommunen for den nette sum af 549,00 Lei om måneden, god morgen mand økseskaft hvordan skal man betale den husleje, når man kun har en indtægt på 380,00 Lei om måneden.

Timi er voksen og det er hendes datter også, men modsat de 2, så er den lille dreng der bor i huset, bare et barn der ikke selv kan bestemme, han er tvunget til at ligge

sig til at sove i et hus, som i værste fald kan blive hans død, hvis det styrter sammen midt om natten eller hans mor får sat ild deres fælles seng. Jeg håber at borgmesteren sover godt om natten, det gør jeg ikke når jeg tænker på ham.

Marianna

Ups her holdt fotografen vist fri.

Hos Marianna gik tingene som de plejer, hendes skavanker er som de plejer og hun er som hun plejer. Selv om tingene er svære er hun et livsstykke og hun blomster så meget op da vi kommer. Vi bliver inviteret på aftensmad, men må takke pænt nej.

Det er ingen hindring for Marianna, så laver hun bare take away, 9 x Sarmale (kåldolmer) til 2 personer, og så lige lidt kage til dessert. Normalt spiser vi ikke hos de ældre, for der er ikke lige rent alle steder, men hos Marianna er det en undtagelse. 1000 tak for mad det smagte forrygende.

Vilma

Ups her holdt fotografen vist også fri.

Hos Vilma fik vi os noget af en overraskelse, der var ved at blive bygget nyt hus på grunden lige ved siden af hendes gamle hus. Hun startede med at bilde os ind at det var fordi hun havde fundet sig en kæreste, men det viste sig at være fup.

Vilma er fantastisk iderig, hun har altid fundet måder, at overleve på, hun har passet børn for folk der skulle til udlandet for at arbejde, men uden at kræve penge for det, der imod har hun fået modydelser, jeg tager dine børn du pløjer min have og reparerer mit tag.

Nu har hun gjort det igen, Vilma har ingen børn der kan tage sig af hende når hun bliver gammel, derfor har hun foræret en niece et stykke af hendes grund ganske gratis, imod at hun og hendes kæreste er dem der tager sig af Vilma, når det begynder at knibe.

Hun har også fået et lille job, med at fordele løn til en vinbondes ansatte i landsbyen.

Hun kan bare noget hende Vilma, utroligt at hende og Timi er i familie med hinanden.

Hendes helbred er uforandret.

Irma

Hos Irma er det helt godnat, hun genkender os, men er næsten ikke til at fører en samtale med, hun kan næsten ikke se, og så er hun desværre nok blevet mere dement end hendes søster Paulina.

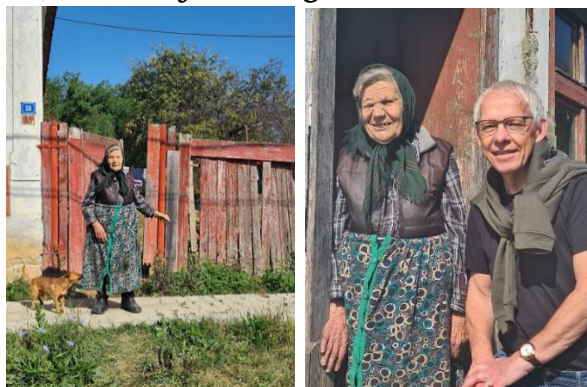
Så I måske kan ane på billedet står der et lugejern ved siden af hende, det er ikke fordi hun går i haven, nej det er hendes krykke, for hun er begyndt at gå rigtigt skidt

Vi bliver ikke inviteret ind i huset, men ude i byen hører vi at det ser forfærdeligt ud. Hun fortæller at hun ikke har set Paulina i 3 uger, og ikke aner hvor hun er eller om hun er i live, vi spørger flere på gaden om de har set Paulina, hvilket de siger nej til, hallo hvorfor er der ingen der har gjort noget, nu står vi med udfordringen for Paulina er vores næste besøg, og vi må nok erkende at vi ikke har meget lyst til at gå ind i hendes hus.

Vores drøm var at de 2 søstre skulle flytte sammen og hjælpe hinanden gennem deres alderdom, men som Irmas tilstand er, vil dette ikke være muligt.

Paulina

Heldigvis møder vi Martin på vej op til Paulina, og han fortæller at han lige har mødt hende, så alle føler sig lidt bedre til mode.

Da vi kommer op til Paulinas plankeværk, kan vi høre at hun går ude i haven og synger, det lyder så hyggeligt, at vi lige må stå der lidt og lytte.

Trods Paulinas udtalte demens genkender hun os og bliver rigtig glad for at se os. Jeg kender ingen som Paulina, hun lever i det værste hus, her og der mangler der et vindue, men pyt med det, det bliver bare erstattet af en pude.

Lokummet er brast sammen, men pyt med det så man bare en tur på hug. Maven kan ikke rigtigt tåle nogen form for mad, men pyt med det, så må man bare leve af osterejer for det brokker maven sig ikke over.

Har man noget der generer en i munden, så spytter man det bare ud på gulvet, pyt med det for der er alligevel så beskidt.

Vi hører næsten aldrig Paulina brokke sig, men det gjorde hun denne gang. Historien begyndte som en glad historie. Sidst vi var i Bagaciu, fortalt hun jo at Moses slet ikke var død, han var blevet gift med en af kong Davids døtre som jo er en rigtig prinsesse og han har også fået en datter.

Denne historie holder hun fast i, og hvor utroligt det end lyder så er historien fulgt med tiden. Den lille pige som hun fortæller os navnet på, er nu 5 år, og med jævne mellemrum taler Paulina og den lille pige sammen i telefonen. Det er så hyggeligt fortæller Paulina og smiler over hele 5-øren. Hun fortæller også at Moses og hans familie er flyttet til en landsby i nærheden, men de kommer ikke på besøg for Moises har fået job i militæret. Vi hopper med på historien og spørger ind til Moises kone, men der må hun melde pas, hun har aldrig set hende og ved ikke hvad hun hedder.

Nu bliver Paulina lidt stram i ansigtet, for hun er vred på Moises, for han kunne godt sende hende lidt penge, for dem mangler hun.

Vi kunne mærke hvor meget det gik hende på, og selv om vi ikke går ind for løgne, blev vi enige om, at nu måtte vi finde en frem. Så da hun fik sine penge, bildte vi hende ind, at jeg havde fået fat i Moises og skældt ham ud fordi han ikke hjælper sin søster. Det havde så bevirket, at han nu havde sendt nogle penge som vi overrakte hende. Hun får ikke alle sine penge på en gang for hun deler lystigt ud af dem, så vi fortalte hende, at jeg havde lavet en aftale med Moises om, at han hver måned sendte nogle penge til Susi, som ville hæve dem og komme med dem til Paulina.

Wow det er den bedste løgn jeg nogensinde har serveret, hun blev så glad og konstaterede, at så behøvede hun ikke vores hjælp. Nej søde lille Paulina det gør du ikke.

Jeg ved godt det ikke er pænt gjort, men hvis det er det der skal til for at gøre et totalt miserabelt liv bare en smule bedre, så må det være sådan.

Besøget hos Paulina blev omtalt ved et møde med borgmesteren. Jeg blev rigtig gal på ham, for han fatter ikke en pind om demens, jeg ved ikke hvad han tror det handler om, men han har INGEN empati for de mennesker der bliver ramt, han syntes bare det er mega sjovt, og siger åbenlyst at Paulina er en skør gammel dame, bestemt måtte jeg fortælle ham, at Paulina og alle de andre demente i Bagaciu ikke bare er skøre gamle mennesker, det er syge mennesker der har brug for støtte og omsorg.

Han fik også meget bestemt at vide, at han ikke skal prøve på at rette på Paulinas historie, lad Paulina være glad og lykkelig, hun skader jo ingen med sin historie.

Det har ikke noget med Paulina at gøre, men jeg kan fortælle jer, at efter vi kom hjem, blev jeg kontaktet af borgmesteren, han havde lige en familie, han ikke vidste hvad han skulle stille op med, mon ikke det kunne være noget for os.

Det er synd for familien, men svaret blev NEJ, det er dig, der har magten til at træffe svære beslutninger, vi er ikke din skraldespand.

Maria

Puha det var et chok at komme ind til Maria, hun ser så skidt ud.

Hun bliver enormt ked af det da hun hører, at min mor er gået bort, hun græder rigtigt meget over det.

Hun har tabt sig meget og hendes hår er faldet af.

Hun har meget svært ved at trække vejret, hun har fået konstateret sorte lunger, som jeg tænker, er en skade fra hendes gamle hus, hvor brændeovn var mega utæt

Hun er begyndt at få mad fra restauranten i byen.

Hun har ansat en dame der kommer og hjælper hende, hun var der første gang i dag og der var så fint rent

Hun kan snart ikke se mere, brillerne virker ikke mere og hun har brug for en operation, men den er mega dyr

Hun er bange for at være alene i huset, fordi en bjørn har været på besøg i landsbyen, ikke så langt fra hendes hus, den kom ved højlys dag.

Maria får gaver fra hendes sponsorer og det hjælper på humøret, der er bla. nogle fine hårting der hurtigt bliver lagt væk, men da jeg hiver dem frem igen og sætter dem i håret på hende, kommer der smil på læben. Hun prøver også sit nye tøj og inviterer straks Karsten med på diskotek.

Bjørnene i Rumænien har længe været et stort problem. I lang tid har de lusket rundt på bakkerne rundt om landsbyen, men det at de nu går ind i landsbyen er ikke særligt rart. Maria fortæller at hun har set billeder fra andre landsbyer hvor bjørnene, går ind i folks huse og racere deres køkkener. Maria er mega bange, for hun er alene i huset, da hendes søn er i Tyskland. Vi bliver enige om, at vi må prøve at få lidt ro på, så vi kører til byen og det bedste vi kan finde er et båthorn til en cykel.

Hun tror vi er skingrende skøre da vi kommer tilbage med det, men da vi præsenterede hende for larmen fra båt hornet liver hun op, hun er nu sikker på, at hun kan skræmme bjørnen væk.

Om det virker ved jeg ikke, men tro kan jo flytte bjerge.

Ileana

Dagen før vi skulle hjem, blev vi stoppet på gaden af en kvinde, der spurgte om vi ikke ville besøge hendes nabo, for hun havde brug for hjælp. Hun viste os huset, og da jeg så det, vidste jeg godt hvem hun er. Jeg har mødt hende en gang hvor vi skulle på kirkegården og det viste sig at hun er i familie med den skønne Romana. Dengang var Ileana en lille krumbøjet kone, med det dejligste milde sind, dengang blev jeg forelsket i hende, men den kærlighed kom til at vokse til en stormende forelskelse inden vi tog hjem.

Da vi kommer ind i huset, ligger hun i sin seng, men skynder sig at rejse sig i sengen, vi bliver kysset og krammet og der bliver grædt mange glædestårer, fordi vi er kommet.

Hun fortæller, at hun er blevet opereret i hendes ryg så hun er blev rettet ud, hvilket var en kæmpe lettelse for hende. Men skæbnen valgte, at være hård ved hende.

Hun fik pludselig sorte tærer og hospitalet valgte, at amputere dem, senere begyndte hendes underben også, at blive sort og derfor måtte hun have amputeret benet lige under knæet.

Jeg kan ikke huske helt præcis hvor gammel hun er, men et sted sidst i 80'erne. Så det er godt gået, hvad hun har stået igennem. Men det har på ingen måde slået hende ud, hun er så fuld af liv.

Jeg sidder oppe i sengen hos hende og konstant laver hun gymnastik med stumpen og hun mener også, at vi lige skal se hvor fint det er blevet, hun hiver forbindingen af og wow det er virkelig flot lavet.

Hun fortæller, at hun er mega træt af at være bundet til sengen, hun kan ikke holde ud, at hun ikke kan komme ud i den friske luft.

Hun ønsker sig brændende en kørestol, og spørger pænt om vi har mulighed for, at hjælpe hende, bare en brugt en. Heldigvis har vi taget lidt ekstra penge med derned, og det viser sig, at en ny kørestol ikke er særlig dyr går vi på nettet og bestiller en. Hold da helt op en glæde, det bedste var at nu kunne hun komme på stadion og se fodbold og straks lavede hende og Karsten en aftale om, at næste gang skulle de 2 se fodbold sammen og drikke en kold øl, desværre blev kørestolen først leveret efter vi var taget hjem, men jeg har hørt, at det er den store kærlighed.

Hun havde også et andet problem, det amputerede ben gjorde ondt og kløede. Vi har før med held prøvet spejlterapi og vil prøve det igen, selv om jeg er lidt nervøs for at

hun ikke kan finde ud af det. Eneste problem var bare, at ingen havde et spejl. Men heldigvis findes der storbyer i Rumænien og en af dem måtte vi så lige besøge. Da vi gik i gang med spejlterapien, fangede hun den lige med det samme, hun var færdig af grin over sit "nye" ben og hun fik kløet igennem, og bedst af alt så syntes hun at det hjalp.

Vi kunne ikke have afsluttet ugen på en bedre måde, det var en fantastisk dejlig uge, dejligt at være tilbage, dejligt at gense kendte ansigter, dejligt at der stadig er masser af tillid og kram I Bagaciu.

Dejligt bare at være tilbage i vores højt elskede landsby og "gamle" mennesker.

Gåturen

Igen i år havde Hanne og Poul Erik arrangeret en rigtig dejlig dag i Jegum ferieland.

Dem der kunne gik en lille tur. Der blev sunget et par sange, og jeg fortalte lidt om foreningen og vores arbejde.

Dagen sluttede, med en dejlig frokost.

1000 tak for en dejlig dag.

Vi håber at Hanne og Poul Erik gentager arrangementet igen i 2024.

TAK

Igen i år vil vi gerne sige tak til

Revi•Partner

www.kcrevi.dk

Stationsvej 10 - 4681 Herfølge - Telefon 56 16 77 08

For sponsering af kontorartikler og porto

KONTINGENT

Kontingentet for 2024

forbliver uændret igen i år og er på kr. 250,00 pr. person.

Pengene kan indbetales på vedlagte girokort eller på vores konto i Nordea

Reg. nr. 2213 konto 437 787 4078

HUSK navn og adresse og meget gerne medlemsnummer.